

> הבלוג של shahf11

13 ביוני 2008, 2:33

חיה בסרטון)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

היי הג'יפ...

פורסם ב2 ביוני 2008, 18:51 **בכללי**

בעוד אני מתייחסת למכוניות בשוויון נפש גמור. רואה בהן ח. ישות בעלת רגשות ותחושות. ישות זו מחוברת אליו ואל נימי נפשו.

כשהוא רואה מכונית כלשהי (אין לי מושג מיהי, מה שמה, ומה שם הוריה...) הוא מתחיל להתפייט. ולצופה מהצד נדמה שמילות הערגה והגעגועים מכוונים לאהבתו הגדולה (אני!!!). אך לא!!! המילים הנשגבות מכוונות לברזל ולארבעת גלגליו.

אני חייבת לציין שלא היו סימנים מוקדמים לאהבה הלוהטת לברזלים ניידים. (או שמא היו ואני לא קראתי נכון את המפה ואת הגי, פי, אס). החיידק הטורף יצא במלא עוצמתו עת קנינו בצוותא את מכוניתנו הראשונה המשותפת.

"תראי כמה שהוא יפה" מלמל ח. בעודו מלטף את הג'יפ הכחול והזוהר. לא הרמתי את ראשי משום שתכנתי כבר את טיולי השטח בשבילי ארצנו. את צליחות הנחלים הזורמים. והשעטה בין הדיונות או לחילופין המדבריות. וזו הייתה טעות!!! טעות טאקטית רבת משמעות.

בעוד אני שרויה בחלומות הרפתקנים. אורזת בדימויני אוהלים, שקי שינה, מאכלי השרדות, מפות ועוד. אישפז ח. את הג'יפ החדש במוסך. המוסכניק דווקא התעקש שהכל בסדר ושניסע לשלום. אך ח. הקפדן ביקש לעבור על כל חלק בג'יפ, החליף את המנוע, את הרדיאטור, את הגנרטור (ובכלל.. את כל מה שנגמר ב"טור"). משנרגע מן השיפוץ המסיבי. עמדנו כל המשפחה הנרגשת בטור עורפי מוכנים למסע..... אך לא, שוב החליט ח. על אשפוז כפוי של הג'יפ.

המוסכניק המבועת חשש מאד לומר לו שהכל בסדר. שכן הוא זכר איך נאלץ להחליף אפילו את הברגים אשר נראו לח. אפעס מעט חלודים, או זוהרים. או משהו... ולכן, המציא דיאגנוזה מיוחדת שתרגיע את ח. משהו ששייך למגבים (ווישרים בעברית). בשמחה ובעליצות הוחלף גם החלק הזה. וח. נהנה עד מאד להראות לנו את פעלולי המגבים. (בכל זאת מגבי 4X4).

שוב עמדה המשפחה המרוגשת על השביל מצפה לטיול המובטח. ח. עמד זקוף ונרגש אף הוא. ובנאום חוצב להבות הסביר לנו מדוע הג'יפ הכחול לא מתאים לנהיגת שטח. לא שהבנו משהו מן ההרצאה המלומדה. אך את המסקנות הקשות הסקנו. לא לג'יפ הזה פיללנו.

ואכן, היה זה הג'יפ המתוחזק ביותר בישראל. אמא שלי קראה לו בציניות "סופר ג'יפ". ח. התפעל מכך שמצא בת ברית שאינה עויינת. אך אימי הסבירה לו שכוונתה הייתה לג'יפ הנוסע לסופר...

כך חלפו להן השנים. ביום הולדתי ה-40 ח. הפתיע אותי בטיול ג'פים באחד המקומות הסבוכים שליד הכנרת. קיבלתי זאת כמחמאה אדירה. וכהצהרת אהבה נרגשת. ההנאה הייתה רבה. וח. המוחנף אף הצהיר שמעתה בכל שבת יהיה טיול הרפתקאני.... (אבל, הצהרות לחוד ומעשים לחוד).

אכן, חתיכת הסטוריה משפחתית עבר איתנו הג'יפ הכחול. הילדים למדו כדרכם של ילדים להנות מכל מה שהג'יפ הנוכחי יכל להציע להם. ולכן גולת הכותרת הייתה המריבה על "מי יושב מאחורה מאחורה". שם מרגישים את הקפיצות והקרטועים. שם יש אשליה של טיול ג'יפים.

לפני כחצי שנה הוחלט בועד הבית למכור את הג'יפ. הראשון שראה אותו גם היה זה שרכש אותו. במשך חודש ימים לא הפסיק להתקשר לח. ולהודות לו על הרכב הנהדר. וכל שיחה הייתה מסתיימת ב"איזה יופי הוא נוסע בשטח!!!!" למורת רוחו של מאהב הברזלים, הלא הוא ח.

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#)